

druhé stolice zrušil usnesení okresního soudu a tomuto uložil, aby o návrhu soukromého účastníka na ustanovení útrat zastupování rozhodl až po pravoplatném skončení případného civilního sporu, povinnost obžalovaného, aby nahradil soukromému účastníkovi útraty jeho právního zastupování částkou, určenou soudem první stolice 305 Kč, zatím vůbec odstraněna a rozhodnutí v této příčině bylo na neurčitou dobu odloženo.

Bylo by tudíž zřejmá na újmu obžalovaného, kdyby jeho platební povinnost tím, že by soud druhé stolice v důsledku navrhaného opatření soudu zrušovacího znovu rozhodl o stížnosti soukromého účastníka, již nyní obživla i jen v této dosud určené výši, která zrušujícím usnesením soudu druhé stolice zatím pozbyla významu, nehledíc ani k tomu, že stížnost soukromého účastníka, o níž soud druhé stolice podle návrhu generální prokuratury by měl znovu rozhodnouti, domáhá se právě zvýšení útrat, což by bylo tím více v neprospěch obžalovaného.

Bylo proto další návrhy zmateční stížnosti v uvedených směrech zamítnouti.

R o z h. n e j v. s o u d u z e d n e 25. z á ř í 1930, č. j. Z m I 491/30-4.

Zákaz podvojného zastupování (§ 10 adv. ř.) platí pro toho, kdo byl zástupem strany jako koncipient advokáta, i když z kanceláře vystoupil a stal se koncipientem jiného advokáta nebo samostatným advokátem; omyl v tom směru neomlouvá.

N e j v y š š í s o u d jako kárný soud odvolací zamítl po neveřejném ústním líčení odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 16. června 1928, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přechinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, mimo jiné z těchto důvodů:

Předpis § 10 adv. ř. o nepřipustnosti podvojného zastupování nepozbyl účinnosti tím, že obviněný jednal s B-ovou a za ní nikoliv jako samostatný advokát, nýbrž jako koncipient jiného advokáta, u něhož byl v době té zaměstnán. Ustanovení kárného statutu ze dne 1. dubna 1872 jest podle § 2 požití obdobně i na kandidáty advokacie, zapsané v listině komory. Povinnosti a práva těchto kandidátů nejsou vymezeny zvláštním předpisem. Platí tudíž i pro ně ustanovení advokátního řádu s výjimkou oněch, které již podle povahy a účelu jest omeziti na samostatné advokáty. Takového rázu zákaz podvojného zastupování není. Důvěry, že právní zástupce nepoužije nikdy v neprospěch strany, co mu strana sdělila při žádosti o radu nebo zastupování v určité věci, jest k řádnému obeznámení právního zástupce o celé věci, tudíž i o stránkách straně nepřiznivých a tím podmíněné správnosti rady neb účelné úpravě zastupování nezbytně třeba bez

rozdílu, jedná-li s ní sám advokát, jehož vyhledala, nebo z příkazu a na místě advokáta jeho koncipient. Ona důvěra byla by podrývána a obor, ve kterém by mohl advokát použití pomoci svého koncipienta, byl by měrou i pro vyškolení kandidátů advokacie povážlivou zúžen, kdyby ohledně věcí, ve kterých byl kandidát advokacie zástupcem strany jen jako koncipient určitého advokáta, pozbyl zákaz poučení nebo zastupování druhé strany účinnosti tím, že kandidát advokacie vystoupí z kanceláře tohoto advokáta a stane se buď koncipientem jiného advokáta nebo samostatným advokátem. Týž výklad dává zakazu, o který jde, i rozhodnutí kárného senátu bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 4. ledna 1917, Ds IV 7/16, kterého se proto dovolává odvolání zřejmě neprávem pro svůj opačný názor. Nesprávným je i předpoklad odvolání, že i kárná rada, jež vynesla napadený nálezn, usnesla se dne 2. dubna 1927 na tom, že není důvodu ke stíhání obviněného, protože nebyl v době, kdy jednal s Justinou B—ovou, samostatným advokátem a nemohl se dopustiti přestoupení § 10 adv. řádu, an jednal tedy jen jako koncipient.

Odpovědnosti za podvojně zastupování nezproštuje obviněného názor o neúčinnosti řečeného zakazu v případě, že se právní rádce a zástupce stal samostatným advokátem teprve v mezidobí, a nezprostil by ho odpovědnosti ani projev jiných advokátů, že neshledávají nic závadného v tom, že se obviněný, jako nyní samostatný advokát, uváže v zastupování Leopolda B—a v rozepři o rozvod manželství, třebaže zastupoval před tím jako koncipient dra S—a manželku B—ovou v otázce úpravy majetkových poměrů pro případ dobrovolného rozvodu. Jak v onom názoru obviněného, tak i v těchto obviněným tvrzených projevech jiných advokátů jde jen o mylný výklad zákonných předpisů, upravujících předpoklady kárné odpovědnosti, kterýžto omyl jest, jako neznalost zákona, bezvýznamný. Proto byl zbytečným výsledkem svědků dra S—a a dra F—a o tvrzených projevech, to tím spíše, an obviněný sdělil podle průvodní věty (viz návrh z 11. června 1928) dotyčným advokátům při dotazech, že nebylo v roce 1925 s B—ovou vůbec jednáno o důvodech, které by B—ová v případě rozvodu cestou spornou uplatňovala, kdežto je zjištěno, že B—ová dala tehdy obviněnému podrobnou informaci i o meritu rozvodu. Ostatně svědčí okolnost, že se obviněný tázal jiných advokátů o tom, že měl pochybnosti, dá-li se jeho postup srovnati s předpisy advokátního řádu. Měl-li však pochybnosti tohoto rázu, neměl se ujmouti zamýšleného zastupování, pokud nebyly pochybnosti ty spolehlivě rozptýleny. Převzal-li zastupování Leopolda B—a přes tyto pochybnosti a pokračoval-li do konce v tomto zastupování přes upozornění a odpor druhé strany, jednal nedbale, protože při nejmenším počítal nebo alespoň měl počítati s možností, že se jeho jednání přiči platnému zakazu. Více než nedbalost však pro odpovědnost s hlediska kárných předpisů požadovati nelze, an § 2 kárného

statutu nestanoví, že se porušení povinnosti povolání nebo zlehčování cti a vážnosti stavu tresce jen, stalo-li se úmyslně (viz obdobný výklad § 157 not. řádu rozhodnutími z 10. dubna 1926, Ds II 4/25 a z 12. března 1927, Ds II 5/26).

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. ledna 1929, Ds II 10/28. Dr. B.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Annuario di diritto comparato e di studi legislativi. A cura del segretario generale dell' Istituto prof. Salvatore Galgano. Volumi IV e V, parte I, II, III. Eddizione dell' Istituto di studi legislativi, Roma, 1930.

O tomto významném podniku psali jsme již v tomto časopisu několikrát. O prvé m svazku přinesli jsme zprávu v roce 1928, na str. 129 a 130, o druhém a třetím v r. 1929, str. 665 a 666; o podstatě, úkolu a významu Ústavu zákonodárných studií (Istituto di studi legislativi) v Římě, jež jednotlivé svazky Annuario sbírá a vydává, píše v Právniku, 1930, str. 339—351 italský právník, dlící tehdy v Československu na studiích, Dr. Robert Ago. K dosavadním svazkům I až III přibývají nyní další dva svazky IV a V, jež jsou rozděleny ve tři části, z nichž každá tvoří knihu pro sebe úctyhodných rozměrů: první část obsahuje 1034, druhá 1015, třetí 850 stran. Uvážíme-li, že to vše vydáno bylo v jediném roce (1930), že na spolupráci účastněno je množství autorů v různých státech a že tato spolupráce sama vystupuje v různé podobě a zasahuje stále širší obory, neupřeme římskému Istituto di studi legislativi velkorysost a jeho generálnímu sekretáři prof. Galganovi, jež je duší celého podniku, obdivuhodnou čilost, píli a energii.

Je zásluhou Galganovou, že svůj Annuario každým svazkem zdokonaluje a rozšiřuje jak co do obsahu tak i co do technické úpravy. O tom přesvědčuje pouhé nahlédnutí do nových tří dílů. Díl I. přináší četné články odborné autorů z různých států (celkem 22 článků) pojednávající o rozmanitých otázkách s hlediska srovnacího práva důležitých (na př. pokračuje zde Rabel-Wahl v práci o změnách něm. obč. zák., Kumaniecki o tomtéž předmětu s hlediska polského práva; o pramenech soukr. práva řeckého pojednává Anastasiadis, o ústavě litevské republiky von Witte, o pramenech a rysech litevského soukr. a obchodního práva píše Loeber; všechny ostatní články zabývají se návrhem jednotného obligačního práva pro Itálii a Francii, a to jednak vzhledem k jednotlivým ústavům obligačního práva, jednak vzhledem k obligačnímu právu jiných států). V dalším oddíle jsou obsaženy četné recense a po-